

ikke alene vi oversaa det eller vare ikke bekendte dermed, men selv ikke Statsrevisorerne, som vare dem, der skulde vejlede os, havde set det. Da det kom tilbage til os næste Aar, kommer man og fortæller os: Hele det Regnskab, I ville have, stod jo i Regnskabet for forrige Aar. Ved nærmere Undersøgelse fandt man noget, der kunde ligne et saadant Regnskab. Man blev forbavset; saa gjorde man den Bemærkning, at da det høje Landsting havde vedtaget Regnskabet for det foregaaende Aar og givet Decharge for sit Vedkommende, maatte dermed denne Sag være færdig. Dertil er der nu bemærket i det andet Ting, synes jeg med fuld Føje, at et Statsregnskab er ikke vedtaget af Rigsdagen, blot fordi et enkelt Ting vedtager en saadan Udgift, og der er blevet henvist blandt andet til en Bemærkning, som den nuværende højtærede Justitsminister, der i mange Aar var Ordfører for Statsrevisionsbetænkningen, har udtalt, og som lyder saaledes: „Hvad det enkelte Ting beslutter, har ingen aktuel Interesse.“ Altsaa, selv om det ene Ting har taget en Beslutning om et Regnskab, hvori der paa nogenlunde skjult Maade laa et Gendarmeriregnskab, da har det ikke nogen aktuel Interesse, vi kunde for saa vidt godt tage Spørgsmaalet op. Nu har jo den højtærede Finansminister i det andet Ting udtalt, at hvis der ikke har foreligget noget saadant afluttende Regnskab for Gendarmerikorpset for Statsrevisorerne, altsaa heller ikke for Landstingsudvalget og for det høje Landsting, saa skulde han sørge for, at et saadant Regnskab kom frem, men rigtignok fjøede den højtærede Minister til, at han var overbevist om, at der havde foreligget et saadant Regnskab. Naar nu den højtærede Minister hører, at det er meget muligt, at der har foreligget et Regnskab, men at det er gaaet Opmærksomheden forbi, og at det ikke har været i en saadan Form, som man kunde vente at finde et saadant afluttende Regnskab i, synes jeg, at den højtærede Finansminister, eller hvem det nu nærmest ligger under — det maa vel være ham — kunde bevise haade Rigsdagen og Statsrevisionen den Høflighed at lade os faa et saadant formelt Regnskab, saa vi andre, der ikke saaledes ere inde i de ministerielle Regnskabsformer, virkelig kunde faa Lejlighed til at se, hvorledes det er gaaet til med Gendarmerikorpsets Afvikling. Det har dog en vis historisk Interesse. Naar man en Gang skulde skrive Gendarmeriets Hi-

storie, var det rart at have et Afslutningsregnskab at henvise til.

Jeg ønsker endnu at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa en Løjerlighed, som finder Sted ved Statsanstalten for Livsforsikring. Personalet er for en stor Del lønnet ved, hvad der kaldes Tantiemer, og det har i det Regnskabsaar, vi her beskæftige os med, vist sig, at medens Gagerne for disse Funktionærer kun androge 53,000 Kr., saa ere Tantiemerne stegne til 72,000 Kr. Og da Statsanstalten jo trives godt og formodentlig gaar frem i Vækst, er det jo rimeligt, at om et Par Aar ville Funktionærerne have mere end dobbelt saa meget i Tantieme som i Lønning. Meningen er, at de saa skulde kunne pensionere sig selv ved Finansministeriets Hjælp. Finansministeren har sagt i det andet Ting, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, og hvis Forholdet mellem Tantieme og Lønning skulde blive endnu mere skrigende, vilde han ogsaa skride ind. Men det forekommer mig, at allerede det Forhold, som her foreligger, nemlig 53,000 Kr., sammenlignet med 72,000 Kr., dog er en Løjerlighed, som nok kunde give Lejlighed til, at man straks beskæftigede sig med den.

Paa den vestindiske Misère skal jeg lige saa lidt som den ærede Ordfører komme nærmere ind. Gælden er jo 6—7 Mill. Kr., og den forøges allerede hvert Aar med $\frac{1}{2}$ Million, og der synes endnu ikke at være den Minister eller Statsmand, der kan sige os, hvorledes den Ting skulde stoppes. Det gaar rivende ned ad Bakke, man maa blot haabe, at det ikke gaar ned ad i nogen geometrisk Progression. Man har udtalt det Ønske til den ærede Administration, navnlig Finansministeriet, at Administrationsudgiften i Vestindien for at regere disse 30,000 Mennesker, eller hvor mange det er, maatte væsentlig kunne indskrænkes; Hærstyrken maatte kunne reduceres, selv om det ikke skal ske ved Rottingslag. Den Administration for at regere disse 30,000 Mennesker er, som vi alle erkende, aldeles uforholdsmæssig stor. Jeg synes, at man ikke rolig hvert Aar kan se paa, at der bliver en Underbalance paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvormed Gælden forøges, men den ærede Minister har ogsaa med Hensyn til dette Punkt sagt, at han har sin stadige Opmærksomhed henvendt derpaa, og naar den ærede Finansminister altsaa har lovet at ville lægge sit Hoved i Blød for, hvorledes denne vestindiske Underbalance kan hæves, kunne vi blot ønske